

Od kada sam čuo za mogućnost odlaska na studiranje u inozemstvo i iskustva starijih studenata koji su se vratili s razmjene, znao sam da ću jednoga dana i ja biti taj koji će s velikim uzbuđenjem tražiti zemlju i grad u koji ću se na neko vrijeme preseliti. Moja opčinjenost ljepotama zemlje u kojoj do tada nikada nisam niti bio, njenom kulturom, poviješću i jezikom, doveli su me do toga da uopće ne dvojim kamo ću se uputiti na razmjenu studenata. Odluka je pala na Španjolsku. Odlučio sam otići u Andaluziju, jednu od najsunčanijih i najtoplijih regija Europe, to jest u njen glavni i najveći grad – Seville. Grad je to koji je prepun povijesti, okupan suncem, šarenih uskih kamenih ulica i trgova okruženih prepoznatljivim stablima naranči i ispunjenim najsrdacnijim ljudima na svijetu. Već pri prvom susretu s gradom on me oduševio. Ubrzo sam našao i stan, a ondje su me čekali *compañerosi* s kojima ću ga dijeliti – moj najdraži Talijan, Francuskinja i Argentinka. Potom je uslijedilo organiziranje budućeg života, rješavanje papirologije i prvi dan na novom Filološkom fakultetu. Mnogi su se čudili što sam došao u Španjolsku studirati engleski, no to je ono što sam želio. Nisam slušao savjete o tome da bi Engleska bila puno bolji izbor, već sam se odlučio usavršiti svoj španjolski. Andaluzija je savršeno mjesto za to jer engleski rijetko tko govori. Našao sam se u okruženju u kojem sam bio prisiljen komunicirati na španjolskom. Iako na početku nije bilo lako, uz svakodnevnu izloženost jeziku i tečaj španjolskog koji sam pohađao, gestikuliranje na sve moguće načine i *spanglis* s vremenom su postali sve rjeđi oblici komunikacije. Privikavanje na novi način života bilo je lako. U Španjolskoj se sve odvija kasnije nego u Hrvatskoj. Radni dan počinje nekoliko sati kasnije, a nakon povratka kućama slijedi *siesta*. Mnogi barovi tada zatvaraju vrata do večernjih sati, a na ulicama se uglavnom mogu vidjeti tek turisti. Uvečer slijedi okupacija ulica i barova – vrijeme je za poneki *tapas* i sangriju. S vremenom sam počeo upoznavati sve više Erasmusovaca – ljudi iz svih krajeva Europe, SAD-a, Srednje i Južne Amerike, uvijek ljubaznih i dragih Španjolaca i mojih Dalmatinaca, ostalih troje Hrvata na Erasmusu u Seville. Uz sve njih svakodnevna su druženja, izlasci, putovanja, fakultetska predavanja, obični piknici u parku, večernja druženja na krovovima grada i seviljskim *tabernama* bili posebni, a sasvim sam siguran da će prijateljstva s njima biti doživotna. Odlazak na Erasmus bila je najbolja odluka u mom životu i najljepše iskustvo iz studentskih dana – vrijeme tijekom kojeg sam upoznao nove drage ljude, jezik, do tada nepoznate kulture, običaje i načine razmišljanja, ali prvenstveno samog sebe. Sevilla mi je postala *la segunda casa*, grad u koji se jedva čekam ponovno vratiti i probuditi kao i prije uz zvukove zavodljivog uličnog *flamenco*.